

A lehulló könnyek óceánján,
csónakot hajtogatok az időből,
s míg vak sorshullámok dobálnak árván,
a nap udvara szelíden kékül.
Előttem a fények partokon játszanak,
bár köd szívja a lehajló nyár színét,
csituló csónakom szökkenő táncsal,
homokban mosolygó kövekhez ér.
Mint évek rabja, ki láncoktól hörög,
bús hajós, ki rongyokban nyöszörög,
karomban éjem szenderül a vágyba,
hol kikötöm léssen zátonyom, szíved,
csillag-font hálóm, kötelem őrized,
s tán eltemetsz lelked koporsójába.